

GAELEN FOLEY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Gaelen Foley: The Pirate Prince, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York 1998,
preložila Janka Pernišová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie
alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V texte sú použité citáty zo Svätého písma Starého a Nového zákona (Spolok
svätého Vojtecha 2009) a z diela N. Machiavelliho *Vladár* (Tatran 1992,
preklad P. Koprda a B. Hečko).

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 1998 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Janka Pernišová 2018
Cover Design © Juraj Šramko 2018
Cover Photo © Periodimages
© Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2053-4

*Túto knihu venujem Ericovi,
ktorý ma zachránil.*

*Ďakujem aj otcovi,
vynikajúcemu kapitánovi,
ktorý mi pomohol s námornými otázkami.*

Prvá kapitola

Máj 1785

Do tváre ho zasiahla spŕška morskej vody. Zúrivo zažmurkal, aby ho neštípala v očiach, a znovu sa oprel do vesiel. Všade naokolo sa vzpínali vlny, narážali do seba, robíjali sa na striebřistú penu, máčali ho a pokúšali sa stiahnuť čln k ostrým skalám pri jaskyni. Ruky a plecía ho páľili od námahy, keď silou vôle udržiaval kurz, no napokon sa s divým výkrikom prebojoval ďalej popri vysokánskych rozoklaných balvanoch. So sklonenou hlavou preplával popod klenbu a zmizol v jaskyni.

O pár kilometrov ďalej čakalo sedem lodí v zátoké zaliatej mesačným svetom.

V tme žulovej jaskyne si opakom ruky zotrel pot z čela a pokúšal sa lapiť dych. Zapálil pochodeň – okrem nespočetných pištiacich netopierov ho nemal kto odhaliť. Konečne priviedol čln k brehu a vyskočil na pevnú zem.

Päťnásť rokov.

Prešlo päťnásť rokov, odkedy princ Lazar di Fiore naposledy stál na ostrove Ascencion.

Polovica môjho života, pomyslel si. Či skôr tohto nehodného živorenia.

Zahľadel sa na jemný trblietavý piesok pod ošúchanými čiernymi čižmami, kľakol si a nabral ho do zhnednutej mohlňatej dlane. S trpkým, neprítomným výrazom v tvári uvoľnil zovretie a sledoval drobučké zrnká. Sypali sa mu pomiedzi prsty ako všetko ostatné.

Budúcnosť.

Rodina.

A zajtra na úsvite aj duša.

Piesok po chvíli zmizol a v ruke mu ostal len malý čierny kamienok. Pustil ho na zem.

Nechcel ani kúsok tunajšej pôdy.

Vstal a popravil si popruh pošvy meča. Mokrú kožu ho vyše hodiny škriabala na hrudi a rozodierala mu pokožku na mieste, kde sa otvárala čierna košeľa. Napil sa rumu z malej striebornej čutory, ktorá mu visela na tenkom kozinkovom remienku vo veste. Zašklábil sa, keď mu alkohol zohriol vnútro, a odložil fľašku.

Zdvihol pochodeň a obzeral sa, až kým nezbadal vchod do tajných podzemných tunelov. Pred stáročiami ich vybudovali len a len pre jeho rodinu. Zvláštne – som posledný, kto vie, že sú skutočné, pomyslel si. Zvyšok sveta ich považuje za jednu z mnohých legend o veľkom rode Fioriovcov.

Zastal pri nahrubo vytesanom vchode, obozretne si naň posvietil a nakukol do tienistej chodby. Zvykol si na otvorené more, úzke tunely v ňom vyvolávali klaustrofóbiu.

„Pohyb, ty trasorítka,“ zamrmľal.

Prinútil sa vykročiť.

Na čiernych stenách tajného priechodu sa ligotali kvapky vody a slizu. Na ostrých skalách tancovali nevidané tiene. Naokolo vládla tma, no kdesi hore si jeho nepriateľ blahoželal k víťazstvu na plese, ktorý zorganizoval na svoju počesť.

Lazar sa nemohol dočkať, kedy vpadne na protivníkovu oslavu. Onedlho sa ocitne za hradbami mesta – napriek Monteverdiho úzkostlivej snahe o bezpečnosť.

Po polhodinovom výstupe do strmého kopca sa chodba rozdvojila. Vedel, že ľavá odbočka pokračuje rovno, zatiaľ čo pravá vedie nahor do pivníc Belfortu, zrúcaného hradu na vrchole hory.

Rád by ho znovu videl, no nemal čas na sentimentálne výlety. Bez váhania zamieril doľava.

Líca mu konečne pohladil čerstvý vánok a kamennú klenbu nahradila tmavomodrá obloha posiatá hviezdami. So zasyčaním zahasil pochodeň v malom jazierku, kam stekala

voda zo stien jaskyne. Potme podišiel k úzkemu východu z tunela.

Zvonku ho chránila pôsobivá rozrastená macchia, hustá spleť konárov a trňov. S búšiacim srdcom sa z nej pokúsil vymaniť bez toho, aby porušil krytie. Napokon sa ocitol na čistinke. Zastrčil si za opasok zahnutý maurský nôž a v úžase pomaly kráčal vpred. Nevedomky zatajil dych a poobzeral sa okolo seba.

Domov.

Krajinu zalieval mesačný svit. Nevedel sa vynadávať na terasovité polia, olivové háje, vinohrady a pomarančovníky na vedľajšom kopci. Nočný vzduch bol plný vábivých zemitých vôní. Obzrel sa na prastaré rímske hradby zarastené machom – vyše tisíc rokov chránili srdce kráľovstva. V mysli sa mu vynorila spomienka...

My Fioriovcí sme základné kamene, chlapče. Pamätaj na to...

Neisto vykročil vpred, sprevádzaný hudbou zvlnených polí, cvrlikaním cvrčkov, kŕkaním žiab a vzdialeným vlnobitím. Nič sa nezmenilo.

Strápený zavrel oči, zaklonil hlavu a spomenul si na všetko, čomu nedokázal čeliť.

V listoch šumel studený vietor, až kým sa mu celý sad – pomarančovníky, ba i tráva – nezačal prihovárať hlasmi milovaných duchov, generácií dávno mŕtvych kráľov a kráľovien, ktorí ho prišli pozdraviť. Týčili sa nad ním ako hmlisté veže a šepkali, nech ich pomstí.

Áno. Otvoril oči. Tlmená bolesť sa v okamihu zmenila na zúrivosť.

Šmahom ruky ho pripravili o život, ktorý mu mal patriť, a tak si prišiel vyrovnať účty. Nič viac ho k tejto zemi nepútalo. Postaral sa o to *signor* guvernér, a teraz konečne zaplatí.

Podľa legend sa *la vendetta* nezrodila na Sicílii ani na neďalekej Korzike, ale práve tu, na malom ostrove Ascencion. A Monteverdi ju čoskoro zažije na vlastnej koži.

Pätnásť rokov čakania, plánovania a trepezlivosti sa blíži ku

koncu. Na úsvite stihne nepriateľa spravodlivý trest. Vyvraždí mu rodinu, vezme mu život a zrovná so zemou jeho mesto.

A to nehovorí o najkrutejšej rane.

Dá mu okúsiť vlastnú bolesť. Krvná pomsta, po ktorej tak dlho bažil, bude dokonaná. Zloduchovi nasadí putá a prinúti ho sledovať, ako vyhasína život jeho nevinnej mladej dcéry, ktorú nadovšetko miluje.

Keď bude po všetkom, Lazar sa odplaví a nikdy viac neuzrie svoje kráľovstvo.

Aj keby mu to malo zlomiť posledný kúsok srdca.

Allegra Monteverdiová stála v sále pri malej skupinke hostí. S rukami zopnutými za chrbtom sa nútila do zdvorilého úsmevu a v duchu uvažovala, či si aj ostatní všimli, že jej snúbenec začína byť opitý.

Ako guvernérova pravá ruka zriedka podľahol alkoholu či inej neresti. Aspoňže nebol hlučný a sentimentálny. Vikomt Domenic Clemente za každých okolností pôsobil elegantne a dôstojne.

Asi sa pohádal s milenkou, pomyslela si a ukradomky hľadela, ako sa rozpráva s dámami a dopíja ďalší pohár vína.

S chladným obdivom si všimla, ako mu napudrované zlaté vlasy žiaria vo svetle krištáľových lustrov.

Víno naňho malo nezvyčajný vplyv. Zišla jej na rozum stará múdrosť: *in vino veritas* – vo víne ja pravda. Zvedavo čakala, či aspoň na okamih zazrie skutočného muža, ktorý sa skrýval za jeho uhladeným zovňajškom. O pár mesiacov sa mali brať, no Allegra v kútiku srdca cítila, že svojho nastávajúceho vôbec nepozná. Potajomky si premeriavala muža, ktorému raz porodí deti.

Keď si Domenic všimol jej opatrný pohľad, ospravedlnil sa a s chladným úsmevom zamieril na druhý koniec miestnosti.

Víno v ňom neprebudilo sentimentálnosť, skôr akúsi príkosť, uvedomila si Allegra. Namrzené špúlil pery, jeho stro-

hé aristokratické črty pôsobili oveľa ostrejšie a oči sa mu li-
gotali ako nabrúsené smaragdové čepele.

Podišiel k nej, skúmavo si ju premeral a pobožkal na líce.

„Ahoj, kráska.“ Usmial sa nad jej rumencom a hánkami jej
jemne prebehol po odhalenom ramene. Poštekľil ju rukáv
z paličkovanej čipky.

„Poďme, mladá dáma. Dľhuješ mi tanec,“ zamrmľal, no
Allegru práve zaujal rozhovor hostí.

„Sú to besné psy,“ prekrikoval ctihodný starý džentlmen
hudbu. „Prekliati vzbúrenci! Na šibenicu s nimi! Tí povalači
si nič lepšie nezasľúžia.“

„Chcete ich повеšať?“ vyhrľkla Allegra.

„Neviem, čo sa porobilo s dnešnými poddanými,“ pošťa-
žovala sa hostova manželka s uboleným výrazom na ne-
zdravo bledej tvári. Krk a uši jej zdobili modré drahokamy.
„Stále sa na niečo sťažujú. Sú takí násilnícki a nahnevaní!
Nechápu, že keby toľko nezaháľali, mali by všetko, po čom
im srdce piští?“

„Keby nezaháľali?“ zopakovala Allegra.

„A sme doma,“ vzdychol si Domenic, sklonil hlavu a ru-
kou si zakryl oči.

„Presne tak, zlatko,“ poučoval ju starec. „Keby sa pustili do
práce a nevinili za svoje nešťastie ostatných, hneď by sa im
lepšie darilo, dajte na moje slová.“

„A čo posledné dane?“ nedala sa Allegra. „Ich deti hladu-
jú, vôbec nemajú čo do úst.“

„Dane? No toto!“ pohoršila sa objemná dáma a znepoko-
jene pozrela na guvernérovu dcéru cez monokel.

„Vraj sa blľži povstanie,“ zvestovala im ďalšia dáma dô-
verne.

Allegra sa nadýchla, že im všetko vysvetľí.

„Stačilo, drahá,“ zamrmľal Domenic. „Nechce sa mi to celý
večer naprávať.“

„Ak si nedáme pozor, všetkých nás povraždia,“ rozvážne
prikývol starec. „Ako besné psy.“

„Tak si ich nevšímajte,“ poradila mu Allegra veselo. „Sú trošku nahnevaní, lebo nemajú čo jesť. Nedáte si koláče a marcipán? Alebo radšej trošku čokolády?“ S hnevom v očiach privolala lokaja a odstúpila, aby sa nenásytí hostia mohli nakrmiť.

Otcovi ulízaní, napudrovaní návštevníci v parochniach a brokáte chvíľku obdivovali vyberanú zmes bonbónov, cukrovínek a zákuskov na striebornom podnose, a vzápätí sa do nich pustili. Na saténové róby sa zniesol jemný poprašok cukru.

Domenic jej venoval anjelsky trpezlivý pohľad. „Drahá,“ pokarhal ju, „to si naozaj nemusela.“

„Je to pravda!“ odvrkla Allegra. Títo starešinovia *d'ancien régime* boli nenapraviteľní. Pod bielymi parochňami skrývali len seno a srdcia mali zoschnuté ako slivky. Dnešná doba sa nesie v znamení zmeny, odvážnej mladosti a veľkolepých nových ideálov! Skostnatených starcov zmetie na smetisko dejín.

„Čo bude s tým tancom?“

Nedokázala potlačiť úsmev. „Chceš iba zmeniť tému.“

Trochu sa usmial a šepol jej do ucha: „Nie, chcem ťa len dostať do náručia.“

No toto, tuším sa vážne pohádal s milenkou. „Chápem,“ odvetila diplomaticky.

Všimla si, ako si korpulentná vojvodkyňa šepká so spoločníčkou. Obe si veľavýznamne prezerali jej zeleno-čiernu šerpu a ľahučké šaty z bieleho hodvábu s vysokým pásom.

Ak nechápali jej nové pastorálne šaty inšpirované demokratickými ideálmi, potom iste žasli aj nad zeleno-čiernou šerpou.

Hrdo zdvihla hlavu. Nedá sa predsa zastrašiť! Hostí možno netrápilo, že vidiečania za múrmi paláca hladujú, ale jej na nich záležalo, a bola odhodlaná vyjadriť svoju mienku aspoň šatami v starých ascencionských farbách, keď už to inak nešlo.

Na túto myšlienku ju priviedli očarujúce dôvtipné hostiteľky, s ktorými ju teta Isabelle zoznámila v Paríži. Nosili červeno-bielo-modré šerpy, aby počas vojny za nezávislosť vyjadrili podporu americkým osadníkom. O pol roka nato sa Allegra vrátila na ostrov a prispôsobila ich zvyk tunajšej situácii. Zistila však, že jej rodáci neoblubujú ženy s vlastným názorom, najmä ak kritizujú rozhodnutia vládnucej triedy.

Inými slovami, jej otca.

„Guvernér!“ ozval sa nadšený výkrik, len čo sa v sále zjavil muž večera.

Hostia zajasali, no Allegra strýpla. Vedela, že otcovi sa jej šerpa nebude páčiť.

Na druhej strane, prečo by si mala robiť starosti? Otec si ju nikdy nevšimál.

„*Salute*, guvernér! Na ďalších pätnásť rokov!“ radovali sa hostia a dvíhali poháre na jeho počesť.

Guvernér Ottavio Monteverdi bol vyše päťdesiatročný muž stredného veku s hnedými očami. Zdravie mu slúžilo, ale na staré kolená trochu pribral. Vždy pôsobil napäto, no desaťročia verejnej služby ho naučili uhladenému správaniu.

Zdržanlivým úklonom poďakoval všetkým gratulantom, kývol Allegre a napokon pozrel na Domenica.

„Blahoželám, pane.“ Jej nastávajúci podal ruku budúcemu svokrovi, ktorého mal jedného dňa nahradiť na poste guvernéra.

„Ďakujem, chlapče.“

„Ako sa ti páči oslava, otec?“ spýtala sa Allegra a nežne mu položila ruku na plece.

Guvernér okamžite zmeravel, preto sa pokorne odtiahla.

Po matkinej smrti ju deväť rokov vychovávala teta Isabelle v Paríži, kde boli prejavy náklonnosti na dennom poriadku, lenže teraz si musela zvyknúť, že jej otcovi sú nepríjemné.

Smutne premýšľala, ako ju tento nervózny sivovlasý cu-

dzinec znepokojuje. Bol to poriadkumilovný, nanajvýš dôsledný človek, ktorého upokojovalo už len vedomie, že má dokonale uprataný stôl. Tešila sa, že sa vracia k jedinému rodičovi, čo jej ostal, ale jej radosť netrvala dlho. Otec sa jej stránil – pravdepodobne mu príliš pripomínala matku. Cítila, ako trpí, hoci o tom nikdy nehovoril. Chcela sa s ním zbližiť, preto mu usporiadala veľkolepú oslavu výročia nástupu do funkcie.

Napäto sa usmial, no len čo zbadal jej zeleno-čiernu šerpu, zbledol ako stena.

Allegra sa zapýrila, ale nemienila sa ospravedlňovať. Domenic sa vytratil, nechal ju čeliť otcovi osamote.

Guvernér ju schmatol za ruku a odtiahol nabok. „Okamžite choď do izby a zlož si to!“ zasyčal. „Dopekla, Allegra, povedal som ti, aby si tú maškarádu spálila! Keby si nebola moja dcéra, zavrel by som ťa do väzenia za buričstvo.“

„To nemyslíš vážne!“ zhrozila sa Allegra.

„Nemáš rozum? Tie povstalecké háby sú ako facka mne i celej Rade!“

„Nechcela som ťa uraziť,“ vyhlásila. Nechápala, prečo sa otec tak hnevá. „Iba som vyjadrila svoj názor. Na ten predsa mám právo, či nie? Alebo si zakázal aj to?“ Len čo to vyslovila, ľutovala, že nedržala jazyk za zubami.

Otec prižmúril hnedé oči. „Mám ťa poslať späť do Paríža?“

„Nie, pane,“ vyhrýkla upäto a sklopila zrak. „Môj domov je na Ascencione. Patrím sem.“

Povolil zovretie. „Kým si pod mojou strechou, budeš dodržiavať moje pravidlá. Nezabúdaj, že na Ascencione platia janovské zákony. Proti dobročinnosti nič nemám, ale v poslednom čase sa zahrávaš s otvorenou občianskou neposlušnosťou. Pomaly, ale isto s tebou strácam trpezlivosť. Teraz choď, prezleč sa a spáľ tú prekliatu handru!“

Po tých slovách sa odvrátil a v okamihu sa zmenil na príjemného hostiteľa. Allegra naňho zarazene zízala.

Do väzenia? divila sa, keď otec podišiel k ďalšej skupinke

hostí a vymieňal si s nimi zdvorilostné poznámky. *Neverím – to by predsa nespravil!*

Domenic jej venoval samolúby pohľad. *Vravel som ti, čítala z jeho úsmevu.*

Zamračila sa a obrátila sa mu chrbtom. „Idem do izby. Musím si vymeniť šerpu,“ zahundrala. Rozhodne však nespáli kráľovské farby Fioriovcov.

„Allegra.“ Domenic ju jemne chytil za zápästie.

Zdvihla zrak a všimla si, že sa na ňu sústredene pozerá. Oči sa mu zelenali ako hmlistý les po prudkom letnom daždi.

„Tvoj otec má pravdu. Na rozdiel od neho oceňujem tvoj dôvtip a odvalu, no obaja si myslíme, že tvoj mladistvý zápal je... povedzme pomýlený. Najlepšie bude, ak sa ho čím skôr zbavíš, lebo ani jeden z nás ho nemieni tolerovať.“

Nahnevane naňho fľochla a na jazyk sa jej drala štipľavá odpoveď. No silou vôle ju prehltna. Ak chce slúžiť svojej krajine, musí sa vydať za Domenica. Dokáže sa vyrovnáť s jeho milenkou, uhladeným povýšenectvom a zdanlivo nevinnými žartíkmi, ktorými znevažuje jej prácu? Nasilu sa poslušne usmiala a v duchu si sľubovala, že ho po svadbe naučí úcte. Musí len počkať na správny čas.

„Ako si želáte, pane.“

Zelené oči sa spokojne zaligotali.

„Choď, moja krásna nevesta,“ šepol a znovu jej prstami prebehol po ramene, hoci otec stál obďaleč. Začervenala sa, úkosom pozrela na otca a neisto sa obrátila k Domenicovi.

Je čoraz opitejší, pomyslela si. V ruke držal ďalší prázdny pohár.

„Choď,“ naliehal tíško. Takmer nebadane sa usmial a s dravým zábleskom v očiach kývol hlavou na dvere.

Zamračene sa obrátila a odišla. Bola zmätená, ostražitá a stále ju hnevali jeho samolúbe spôsoby. *Tvoj mladistvý zápal je... pomýlený*, znelo jej v hlave.

Pristavila sa pri komornom orchestri v kúte. Hudobníci si

práve dali prestávku, aby si mohli naladiť nástroje. Pochválila ich a veselo im pripomenula, aby sa nezabudli najesť.

Na chodbe zacítila čerstvý vánok a s úľavou si vydýchla. Nezamierila rovno do izby, práve naopak, najprv zbehla do slabo osvetlenej kuchyne. Pece konečne vychladli, no vo vzduchu sa vznášala typická vôňa cesnaku smaženého na olivovom oleji.

Prikázala unaveným služobníkom, nech zabalia všetko zvyšné jedlo pre sirotince, ktoré pravidelne navštevovala, a potom poslala porcie aj do väzenia, hoci vedela, že otca by to nahnevalo.

Obrátila sa na odchod, no vzápätí si to rozmyslela. Prešla na druhý koniec kuchyne k širokým zásobovacím dverám, ktoré zapreli tehľami, aby dovnútra prúdil studený nočný vzduch.

Zastala v nich, hodvábné šaty jej povievali vo vetre. Túžobne pozrela na námestie. Festival, ktorý prichystala pre poddaných, sa pomaly končil.

Ako rada by zbehla k drsným krajanom s ligotavými tmavými očami a bujarým smiechom! Možno boli trochu neotesaní, ale aspoň sa nepretvarovali.

V priebehu storočí vytvorila zmiešaná krv Grékov, Rimanov, Maurov a Španielov odnož južných Talianov, rovnako nestálych a prudkých ako horúca skalnatá zem, ktorú obývali. Boli nebezpečnejší než záhaľčiví Korzičania, no Allegre sa zdali srdeční, rázni, vášniví a beznádejne romantickí. Žili starými príbehmi a snami – napríklad legendami o úžasných Fioriovcoch. Milovala ich a milovala aj tento rozhádaný chudobný ostrov, s ktorým Taliansko neustále zametalo.

Vietor sem ešte nepriniesol odvážne myšlienky a ideály novej doby, pomyslela si, ale to sa zmení. Využije postavenie guvernérovej dcéry a ženy jeho nástupcu bez ohľadu na to, akí sú obaja neznesiteľní, a spraví pre krajinu všetko, čo bude v jej silách.

Stane sa ich svedomím.

Po rokoch láskavej opatery sa možno Ascencion konečne uzdraví, uvažovala. Strata kráľovskej rodiny a najmä kráľa Alphonsa bola ranou, z ktorej sa ostrovania nikdy nespamätali.

A mama takisto.

Allegra začula veselú hudbu a dokonca rozoznala zopár vystupujúcich ľudí – muža chrliaceho oheň a šikovných akrobatov. Usmiala sa pri pohľade na mladé dvojice tancujúce ohnivú sicílsku tarantelu. Skormútene pokrútila hlavou, keď si spomenula na uhladené jednotvárne menuety, ktoré sa opakovali v tanečnej sále.

So smutným úsmevom pozrela na rady pestrofarebných lampášov zdobiacich námestie – každá svieca symbolizovala jej vieru, že znepriatelené vrstvy, rodiny a frakcie dokážu odložiť svoje spory a na pár dní uzavrieť prímerie.

Zdvihla zrak k ónyxovej oblohe posiatej hviezdami. Zavrela oči a vychutnávala príjemný večerný vánok. Stredomorské noci ju zvädzali, vôbec sa nepodobali na studený daždivý Paríž. Prebúdžali jej zmysly a vábili ju vôňou jazmínu, borovic a morských vlín.

Pripomínali jej jeho.

Muža, ktorému sa Domenic nikdy nevyrovná, ktorý žil len v jej srdci a predstavách, dokonalého a neskutočného ako jej fantázie.

Jej tajného princa.

Volal sa Lazar a často ju navštevoval v snoch. Princ Lazar bol rytier, učenec, bojovník a huncút. Bol všetkým a zároveň ničím, snom utkaným z mesačných lúčov.

V skutočnosti bol mŕtvy.

Niektorí však tvrdili, že akýmsi záhadným spôsobom prežil...

Zarmútená otvorila oči a usmiala sa nad vlastnou pochabosťou. Mesiac v splne sa vyvaľoval na mäkkom oblaku ako márnomyseľný zlatý kráľ.

Dav na námestí sa pohol a Allegra zbadala biskupa, ako

prechádza medzi ľuďmi a podáva im ruky so zástupom zbožných vdov, diakonov a mníchov v pätách. Znenazdajky sa rozhodla, že zbehne dolu a pozdraví ich.

Napokon, otcov dom nebol väzenie, hoci ho tak často vnímala. Nedovolím, aby o mne rozhodovali otec s Domenicom, povedala si spurne. Hádám len nepotrebuje stráže, keď sa chce na chvíľku pohovárať so starým dobrým otcom Vincentom.

Bez slova vyšla zo širokých dverí a vyplašila kuchárov.

Musím sa tváriť, že viem, čo robím, potom ma iste nebudú vypočúvať, uvažovala a s búšiacim srdcom kráčala ďalej. Len čo sa vzdialila od domu, pridala do kroku a prebehla cez upravený trávnik k vysokému hranatému železnému plotu, ktorý chránil prednú časť otcovho pozemku. Stál pri ňom rad vojakov v modrých uniformách, strážiach guvernérov palác.

Allegra kráčala čoraz rýchlejšie. Bola napätá ako struna a zúfalo túžila utiecť. Zadúšalo ju pokrytectvo a chamtivosť ľudí z paláca. Keď prišla k vojakom, líca mala červené a srdce jej bilo ostošeť.

Väčšina strážcov ju poznala. Určite sa im bude zdať zvláštne, že guvernérova dcéra odchádza z paláca bez sprievodu, no v duchu si pripomínala, že sú zvyknutí plniť rozkazy. Keby jej začali klásť otázky, niečo si vymyslí a presvedčí ich. Musí sa dostať von.

Napokon to bolo ľahšie, než čakala.

Možno ju v tme nespoznali a považovali ju za jednu z hostí. S pokojným výrazom vyšla z drobnej bočnej bránky, kde sa kovaný plot stretával s trojmetrovým kamenným múrom, čo obklopoval zadnú časť pozemku a záhradu.

Vystrašená prešla popri strážach a poľahky zmizla v dláždenej bočnej uličke. Najradšej by víťazoslávne zdvihla ruky a skríkla: „Sloboda!“, no namiesto toho vykročila po úzkej, obchodmi lemovanej cestičke na námestie.

Zastala pod palmami na rohu a lapajúc po dychu sa nadšene obzerala. Od samej radosti nevedela, čo skôr.

Najprv pozrela na mladú dvojicu, ktorá tancovala škandalóznou tarantelu, potom sa obrátila k biskupovi.

Napadlo jej, že ak pozdraví otca Vincenta, niekto z jeho bystrozrakého sprievodu sa iste spýta, kde má stráže.

Možno by mala chvíľku sledovať hriešnikov, kým sa znovu pridá k svätcom.

Pod rúškom zvodnej talianskej noci sa rozochvene vydala za zvukom neodolateľnej hudby.

Lazar sa s dravým pôvabom zakrádal cez olivový sad k trblievavým svetlám nového mestečka, ktoré samozvanci nazvali Malý Janov.

Zajtra z neho ostanú len ruiny, pomyslel si s neveselým úsmevom.

Vo svetle mesiaca pozrel na hrdzavé hodinky – ukazovali poľnoc. Najprv sa musí vlámať do jednej z dvoch pozorne strážených bášť pri bráne. Zatiaľ netušil ako, ale veril, že to zvládne. Spokojne schoval retiazku späť do vrecka s vedomím, že mu ostávajú dve hodiny. Presne o druhej otvorí mohutnú bránu a vpustí do mesta svojich mužov.

Keď dorazil k zarastenej lúke, zacítil vaty a začul vzdialenú hudbu sprevádzajúcu oslavu guvernérovho výročia. Všetkých tamojších hostí onedlho čaká smrť.

S prižmúrenými očami pozrel na námestie. Janovskí šľachtici sa zišli v ligotavom mramorovom paláci, no zdalo sa, že Monteverdi sa plesol po vrecku a pripravil aj prostú veselicu pre obyčajných ľudí.

Dopekla, zanadával v duchu. Títo ľudia sa mi budú pliesť pod nohy. Svojim krajanom nechcel skriviť jediný vlasok na hlave. Napokon dospel k záveru, že ak sa zábava neskončí do druhej, nájde spôsob, ako námestie vyprázdniť. Mal talent na vytváranie chaosu.

Kráčal ďalej a pozorne študoval bašty pri bráne.

Len čo sa priblížil k preplnenému námestiu, zmocnili sa ho obavy, že ho spoznajú, no vzápätí túto myšlienku zavrhol.

Ten nadutý chlapec bol dávno preč, po pätnástich rokoch si ho predsa nemôžu pamätať. Navyše ho rodáci považovali za mŕtveho. V podstate majú pravdu, uvažoval s morbidným úsmevom.

Keď zastal na námestí, s clivotou v srdci sa poobzeral. Rovnaké oslavy zvykla usporadúvať jeho matka. V nose ho poštekľila vôňa tradičných jedál a gitarista pri ohni hral všetky staré piesne v snahe zarobiť si pár mincí. Lazar zísal na tváre vidiečanov milujúcich zábavu, ktorí tak zbožňovali jeho otca a jedného dňa sa mohli stať jeho poddanými, keby sa z Monteverdiho nevykľul zradca.

Zvláštne čo len pomyslieť.

Vykročil po zohriatych dlažbových kockách. Pohľad na veselie mu trhal srdce – akoby sa v strastiplnom sne znovu vrátil do detstva. Zaplavila ho bolesť, ktorú tak dlho skrýval, až napokon zatúžil ľahnúť si na zem a na mieste zomrieť.

Kútikom oka zbadal, že ho sledujú dve pekné dievčiny s kvetmi v dlhých rozpustených vlasoch. Obe mali zástery lemované volánmi a bosé nohy. Tmavovlasá krásavica si ho zvodne prezerala, plavovláska iba nesmelo vykukovala spoza kamarátky. S úľavou sa k nim obrátil – nič nezmiernovalo jeho trápenie väčšmi než nežný dotyk ženských rúk, chuť, vôňa a prijatie ženského tela.

Vzápätí sa však spamätal. Nesmie ísť za nimi, hoci ubehli týždne, odkedy vyplával zo Západoindických ostrovov.

Nie, pomyslel si trpkosť, na hýrenie bude dosť času neskôr. Keď bude po všetkom, otupí svoju myseľ alkoholom a nespútanou rozkošou. Koniec koncov, ochotné ženy sa nájdu všade.

Dnes mal len jednu úlohu – zničiť Monteverdiho.

Odhodlane vykročil opačným smerom a tíško sa zakrádal davom. Niektorí podozrievavo hľadeli na jeho zbrane, no rýchlo sa odvrátili, len čo ich prepichol zastrašujúcim pohľadom.

Napokon dorazil na koniec námestia. Lenivo si zastrčil pa-

lec za čierny látkový opasok a so zdanlivou ľahostajnosťou sa privliekol k bráne.

Okrúhle zavalité bašty sa týčili do výšky zadných lodných sťažňov. Mali šmykľavé kamenisté steny a niekoľko nezasklených okien. Spájala ich pol metra hrubá mestská brána z pevného dreva vystuženého železom, široká ako dva povozy. Boh vedel, že Monteverdi nebral bezpečnosť na ľahkú váhu, no jeho snaha aj tak vyjde navnivoč.

Vonku narátal dvanásť vojakov. Ktovie, koľko ich trčí vnútri. Uvažoval, že sa vyšplhá na bránu a vklzne dnu oknom, založí požiar alebo vyvolá roztržku, aby vylákal oddiel vojakov. Pravdaže, bolo by zábavné zabúchať na dvere a vyzvať ich na súboj pätnásť či dvadsať na jedného, premýšľal s úšľabkom. Už dávno nečelil takej presile. Možno by mal oprášiť staré zručnosti.

Nenútene zastal, pohladkal túlavú mačku a pozorne sa zahľadel na západnú bránu. Vtom si všimol útočný pohľad jedného z vojakov.

„Hej, ty tam! Stoj!“

Lazar nevinne pozrel na objemného seržanta a veľký zväzok kľúčov, čo mu visel na opasku.

Jeden z nich mu bezpochyby otvorí dvere do bašty.

Drobný vojak s červenou tvárou zastal a nepriateľsky naňho zagánil. „Daj sem tie zbrane! So zbraňami je tu dnes vstup zakázaný! Prikázal to sám guvernér.“

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa Lazar zdvorilo. Vystrel sa do plnej výšky a poškrabkal mačku pod bradou.

„Ako si sa sem dostal? Pri bráne predsa každého prehľadali! Nekontrolovali ťa stráže?“

Lazar pokrčil plecami.

Chlapík prižmúril oči. „Pod' so mnou, mladý muž. Položím ti niekoľko otázok.“

Lazar zvedavo sledoval, ako sa k nemu vojak blíži, no len čo sa načiahol po jeho zbrane, skolil ho dobre miereným úderom lakťa.

S náznakom ľútosti pozrel na protivníka v bezvedomí. Bol iba nástrojom skorumpovanej Rady. Nevinil krajanov za to, že slúžia guvernérovi, museli si predsa zháňať obživu. Dobre vedel, aké to je, keď človeka prikvačí hlad. Mačka mu vyskočila z náručia a zmizla v tieňoch. Zohol sa, vzal seržantovi kľúče a vrátil sa medzi ľuďi s palcom lenivo zastrčeným za opaskom.

Vyčkával a nespúšťal zrak z námestia – najmä zo stráží na koňoch, ktoré hliadkovali na samom kraji. Jeden z vojakov sedel na obrovskom vraníkovi, ktorý zjavne nemal rád davy. Čo keby som ho vyplašil? uvažoval Lazar. Ľudia by sa zľakli a vzali nohy na plecia.

Nie, rozhodol sa napokon.

Prezrel si dvadsať ukradnutých kľúčov a uvedomil si, že ich vzal celkom zbytočne. Kým by našiel ten správny, rozstrieľali by ho na rešeto. Nie, musí vymyslieť iný spôsob, no kľúče si pre istotu nechá. Pri chôdzi nimi lenivo štrngal a hľadal čosi, čo by mohol bezpečne zapáliť.

V duchu premýšľal nad Monteverdiho svedomím. Guvernér zjavne žil v neustálom strachu, inak by neprikázal hordám ozbrojených vojakov strážiť zhromaždenie, ktoré vo veľkej miere pozostávalo z neznesiteľne pomalých starých dám. Dve z nich sa mu práve plietli pod nohy.

Znenazdajky nastal vpredu akýsi rozruch. Ľudia vzrušene zdvihli hlavy a ustupovali niekomu z cesty. S bolesťou v srdci si predstavil otca, ako si kliesni cestu veselým davom.

Ktosi vykrikol, že sa blíži biskup.

Práve sa chystal odstúpiť, no zastavil ho výkrik starej dámy: „Beatrice, nože sa pozri! Guvernérova dcéra prišla pozdraviť otca Vincenta. Aké je to pekné, dobrosrdečné dievča! Skoro ako ja v jej veku.“

Pri tejto poznámke Lazar znehybnel. Prinútil sa zdvihnúť zrak, aby sa pripravil na zajtrajšok.

Len čo ju zbadal, srdce mu oťaželo.

Allegra Monteverdiová žiarila ako diamant v hrbe kame-

ňov. Poľahky ju rozoznal, hoci stála o pár metrov ďalej. Zhovárala sa so skupinkou detí. Bola útla a pôvabná, mala vzdušné biele šaty s vysokým pásom a gaštanové vlasy vyčesané nahor. Práve sa smiala na niečom, čo jej povedali malí priatelia.

S búšiacim srdcom sa odvrátil, na chvíľu zavrel oči a načúval jej zvonivému smiechu.

Nie je to špata, ale to na veci nič nemení, zasyčal v duchu. Stále je to Monteverdiho dcéra.

Zrazu si uvedomil, že našiel spôsob, ako sa dostať do veže. Z Allegry Monteverdiovej by bola veľmi cenná zajatkyňa. Ak sa zmocní guvernérovej dcéry, nik sa mu neodváži postaviť na odpor.

Dievčina sa slobodne prechádzala po námestí. Stačilo sa k nej dostať a presvedčiť ju, nech ho nasleduje, či už podobrotky alebo pozlotky.

Napriek tomu stále váhal. Nechcel sa jej dotknúť.

Nechcel sa s ňou zhovárať. Nechcel cítiť jej vôňu a vidieť farbu jej očí. Vôbec sa k nej nechcel priblížiť.

Faktom bolo, že dosiaľ nikdy nezabil ženu, dokonca ich zo zásady odmietal zabíjať. Nevedel si predstaviť väčší zločin ako zmárniť jedno z tých prekrásnych Božích stvorení, ktorých zázračné telá dokázali vytvoriť život, ale inak to nešlo.

Prišiel zničiť Ottavia Monteverdiho a trest pre zradcu nebude úplný, kým na vlastné oči neuzrie umierať člena rodiny. Jeho dcéra musí zomrieť.

Z miesta, kde nechal bezvedomého seržanta, sa blížila skupinka vojakov. Čoskoro nebude mať na výber. Zdalo sa, že Monteverdi má nekonečné zásoby bojovníkov. Keby Lazara zajali, ohrozil by životy tisícky verných mužov, ktorí naňho čakali pred bránami.

Nie, pomyslel si, budú to síce muky, no už niet cesty späť. Allegra Monteverdiová mi poslúži ako ľudský štít.

Rozhodne zamieril k svojej obeti. Z ostražitej vzdialenosti